

РЕШЕНИЕ

№ 1646

гр. София, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 14.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5259** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на М. П. А., ЕГН [ЕГН], [населено място], срещу Заповед № 3384з-123/16.02.2022 г. на началника на 09 РУ – СДВР за отказ за продължаване на срока на валидност на издаденото на жалбоподателя разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие - пистолет марка „М.“, кал. 9x18 с № КО201020, с цел самоохрана.

С жалбата се излагат твърдения, че заповедта е издадена от некомпетентно лице при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, че не отговаря на установената от закона форма, противоречи на материалноправните разпоредби и не съответства на целта на закона. Излагат се оплаквания, че обжалваният административен акт не е фактически и правно мотивиран, а доколкото е направен опит за това, той е формален и при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Жалбоподателят счита, че административният орган не е извършил задълбочена проверка и оценка на представените доказателства, които обосновават необходимостта от притежаване и носене на огнестрелно оръжие, поради което заповедта не е обоснована фактически. Твърди се, че не са посочени в нея каквито и да било данни и обстоятелства относно отпадналите основания за

притежаване, носене и употреба на лично оръжие с цел самоотбрана. Оспорващият намира, че административният орган не е изпълнил задължението си да му укаже, че следва да докаже основанията за получаване на разрешение за притежаване, носене и употреба на лично оръжие. Подчертава, че в случая се касае за подновяване на вече издадено разрешение, поради което е следвало да получи съответни указания в тази насока с оглед законосъобразно и правилно решаване на случая. С тези аргументи поддържа, че при издаване на оспорваната заповед органът е нарушил задълженията си по чл. 35 от АПК, включително да посочи за доказването на кои обстоятелства жалбоподателят носи доказателствената тежест, което счита за съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Иска се отмяната на обжалваната заповед в цялост и решаване на въпроса по същество - да бъде подновен срокът на разрешението за носене на лично оръжие. Алтернативно моли за връщане на преписката на административния орган със съответните указания за ново разглеждане при установяване на допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. П.. Поддържа жалбата. Претендира разноски по делото.

Ответникът – началник на 09 РУ – СДВР, се представлява от юрк. Б., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки с подробно изложени аргументи. Моли за постановяване на решение, с което жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура се представлява в съдебно заседание от 08.11.2022 г. от прокурор П.. Не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление УРИ 426600-0036/05.01.2022 г. от М. П. А. е отправено до началника на 09 РУ – СДВР искане за продължаване на срока на валидност на издаденото му разрешение за съхранение, носене и употреба на притежаваното от него късоцевно огнестрелно оръжие - пистолет марка „М.“, кал. 9x18 с № КО201020, с цел самоотбрана. Към заявлението са приложени доказателства - справка за съдимост рег. № 171 от 05.01.2022 г., от която се установява, че М. А. не е осъждан, както и Удостоверение № FO-00058/2022 г. от 05.01.2022 г. от Национална следствена служба, съгласно което по отношение на същия няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства. Представено е също така медицинско удостоверение № 83 от 05.01.2022 г., съгласно което при извършен медицински преглед не е установено лицето да страда от психични разстройства/заболявания. Съгласно протокол за изразходвани боеприпаси № 0399 от 05.01.2022 г. М. А. е преминал учебна стрелба в стрелбищен комплекс „Армтекс Трейд“ ООД.

С Докладна записка № УРИ 3384р-855/07.01.2022 г. до началника на 09 РУ–СДВР, изготвена от младши експерт в група „КОС“ към сектор „ОП“ при 09 РУ–СДВР, е предложено преписка № УРИ 426600-0036/05.01.2022 г. да бъде докладвана на началника на 09 РУ–СДВР за сведение и вземане на отношение по компетентност на основание чл. 83, ал. 5, във вр. с чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. В същата е изразено становище, че изложените от заявителя основания за продължаване срока на разрешението не оправдават нуждата от съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, тъй като липсват данни за съществуваща реална заплаха за

живота, здравето и имуществото на лицето, които да обосновават извод за необходимост от охраната им посредством огнестрелно оръжие и боеприпаси. Посочено е, че при извършената проверка в информационните масиви на ЦИС „Полиция“ КОС са налични данни, че е извършител през 1974 г. – грабеж. Съгласно извършената проверка по чл. 58, ал. 1, т. 1 - 9 от ЗОБВВПИ не са констатирани визираните в нормата отрицателни предпоставки.

На 07.01.2022 г. е връчено лично на заявителя съобщение УРИ 3384р-855/07.01.2022 г., с което се уведомява, че след извършена проверка не са установени данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето или имуществото му, поради което не са налице основания, които оправдават нуждата от огнестрелно оръжие. Посочено е, че спрямо А. е започнала процедура по чл. 155, вр. чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, с указание за представяне на възражения, обяснения и/или доказателства в 7-дневен срок от получаването му.

Депозирано е възражение с молба вх. № 338400-1843 от 11.02.2022 г., в което се излагат доводи във връзка с професионалния опит на лицето като военнслужещ и вероятно отношение на неконкретизирани лица към него във връзка със службата му. Към него е представена заповед № 331 от 30.09.2002 г. на командира на поделение 46390, съгласно която е прекратено служебното правоотношение на А. на длъжността „старши шофьор в отделение автобуси и специални автомобили взвод А.“, считано от 01.09.2002 г.

В становище УРИ 3384р-6392 от 16.02.2022 г. от младши експерт в група „КОС“ към сектор „ОП“ при 09 РУ – СДВР е описана констатираната фактическа обстановка по случая и е направен извод, че посочените в заявлението на А. мотиви не потвърждават необходимостта от притежаване на късоцевно нарезно оръжие с цел самоотбрана – липсват данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето или имуществото му, поради което не следва да се взема под внимание представеното от същия възражение.

Със съобщение УРИ 3384р-6392/16.02.2022 г. А. е уведомен, че не се приема представеното от него възражение. Изложени са мотиви, че след извършена проверка не са установени конкретни данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето или имуществото му и заявените от него основания за продължаване на срока на валидност на разрешението не оправдават нуждата от съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, поради което не са налице основания за прекратяване на процедурата за отказ по чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ.

По делото е приобщена цялата административна преписка, ведно с допълнително представени от ответника писмени доказателства – копия на издадените до момента разрешения за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие на М. А. и доказателства за компетентност на издателя на оспорвания акт.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу индивидуален административен акт, който е неблагоприятен за жалбоподателя и подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 83, ал. 6, вр. с ал. 5 от ЗОБВВПИ.

Жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146.

По компетентността на органа, процедурата и формата на акта:

Съгласно разпоредбата на чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ в едномесечен срок преди изтичането на срока по чл. 84, ал. 2 от с.з. лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по чл. 81а, подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до директора на ГДНП на МВР или до съответния началник на РУ на МВР. Относно реда за подновяване на разрешението ал. 3 от с.з. препраща към чл. 83 от ЗОБВВПИ.

Съгласно чл. 83, ал. 5, предл. второ от ЗОБВВПИ директорът на ГДНП на МВР или оправомощено от него длъжностно лице, съответно началникът на РУ на МВР, издава писмено или по електронен път разрешение за съответната дейност или мотивирано отказва издаването му в едномесечен срок от подаване на заявлението, а в чл. 76, ал. 1 от ЗОБВВПИ е посочено, че заявлението е адресирано до началника на съответното районно управление по постоянен адрес на заявителя. Съгласно представени по делото Заповед № 8121К-3429/06.10.2015 г. на министъра на вътрешните работи и удостоверение рег. № 513р-56890 от 21.06.2022 г. на началника на отдел „Човешки ресурси“ – СДВР комисар С. Д., издал оспорвания акт, е назначен на ръководна длъжност – началник на 09 РУ – СДВР, която е изпълнявал към 16.02.2022 г. Предвид изложеното и с оглед цитираната нормативна уредба, настоящият съдебен състав намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставената му по закон материална и териториална компетентност.

Отказът за издаване на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие е постановен в писмена форма, мотивиран е съобразно изискванията на чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ и чл. 59, ал. 1 от АПК и съдържа необходимите реквизити, съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са фактическите и правни основания за постановяване на отказа, а именно че липсват данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето или имуществото на заявителя, поради което последният не е доказал основателна причина, налагаща необходимостта от притежаването, носенето и употребата на огнестрелно оръжие.

На следващо място, не се установяват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в производството по издаване на акта. Същото е иницирано с подаване на заявление от жалбоподателя за подновяване на срока на издаденото му разрешение. Същият е уведомен, че не доказва наличието на една от визираните в чл. 58, т. 10 от ЗОБВВПИ законоустановени цели за издаване на разрешението, в конкретния случай не доказва необходимост, която налага притежаването му с цел самоотбрана. Уведомен е, че предстои постановяване на отказ за продължаване на срока на разрешението и му е предоставена възможност да представи допълнителни доказателства, обяснения и възражения. Основанията за отхвърляне на депозираното от А. възражение са изложени в докладна записка от мл. полицаи в 09 РУ – СДВР, в която са обективирани обстоятелствата по случая, включително данните от извършените проверки по чл. 58, ал. 1, т. 1 - 9 от ЗОБВВПИ и направените констатации по отношение на заявените причини за необходимостта от самоотбрана чрез огнестрелно оръжие. Въз основа на горното е издаден оспорваният акт – Заповед

№ 3384з-123/16.02.2022 г. Следва да бъде отбелязано, че конкретното наименование на акта е без значение с оглед на това, че индивидуален административен акт е властническото волеизявление на органа, тоест съдържанието на диспозитива на същия. Поради това не е съществено процесуално нарушение, че в случая административният акт е наименован заповед вместо решение. Отделно от това в разпоредбите на чл. 83 от ЗОБВВПИ законодателят си служи с понятието „разрешение“ или „отказ за издаване на разрешение“. Поради това се налага извод, че в случая използваният в чл. 83, ал. 7 израз „решението за отказ“ не е правно-технически и не определя вида на акта, а е тъждествен на волеизявление.

На следващо място, следва да се посочи с оглед възраженията на жалбоподателя, че редът за издаване на първоначално разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие не се различава от този за подновяване на вече издадено такова. Това е видно от препратката на чл. 87, ал. 3, вр. с ал. 1 от ЗОБВВПИ към чл. 83 от с.з., в който е регламентиран редът за първоначално издаване на разрешение.

В случая административният орган неправилно е посочил в писмо до А., че е започнала процедура по чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ, съгласно който „при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението“. Касае се за отнемане на издаденото разрешение преди изтичане на неговия срок, а не за подновяване на всеки 5-годишен период, какъвто е настоящият случай. Въпреки това не е налице съществено процесуално нарушение, тъй като този акт е междинен в административното производство и няма характер на индивидуален административен акт. На следващо място, не оказва влияние върху решаването на въпроса по същество.

По съответствието с материалния закон:

С оглед мотивите на оспорвания административен акт отказът за издаване на исканото разрешение за притежаване, носене и употреба на огнестрелно оръжие е постановен, тъй като изложените от заявителя данни не потвърждават с факти и доказателства необходимостта от притежаване на късоцевно нарезно оръжие с цел самоотбрана - липсват данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето и имуществото на лицето към момента на депозиране на заявлението, която не може да бъде избегната или преодоляна по друг начин. Посочено е, че притежанието на огнестрелно оръжие, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, поради което въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носене на оръжие, тоест изключват се хипотетични предположения.

Не е спорно между страните, че М. А. е представил доказателства, че отговаря на условията по чл. 58, ал. 1, т. 1 – 9 от ЗОБВВПИ и не съществува някое от изброените в тази норма пречки за издаване на заявеното разрешение. Спорният въпрос е налице ли е спрямо него основателна причина сред лимитативно изброените в нормата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от с.з. - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка. ЗОБВВПИ изисква като абсолютно условие за издаване на разрешение наличието на основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение, а доказването на тази причина е в тежест на заявителя. В чл. 6 от ЗОБВВПИ са разграничени огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики на такива за

граждански и за служебни цели, като изчерпателно са изброени конкретните цели, които се третират от закона съответно към едната или към другата група. Съгласно чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ самоотбраната е включена в кръга на гражданските цели за притежаване на огнестрелни оръжия.

Съгласно нормативната уредба е предвиден разрешителен режим за тази дейност с оглед повишения риск за обществото, който носи, и необходимостта от конкретна преценка дали съществува основателна причина, която оправдава този риск. Материалноправните предпоставки се преценяват от органа самостоятелно към датата на подаване на заявлението, като той разполага с оперативна самостоятелност по отношение на преценката дали събраните данни обосновават категоричен извод за наличие на основание по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Следва да се подчертае, че притежаването на предходно разрешително не води автоматично до извода наличие на предпоставките за издаване на ново такова, като доказателство за това е именно препращането към процедурата и изискванията за първоначалното издаване на разрешението за дейностите, предвидени в ЗОБВВПИ, които се прилагат за всяко следващо подновяване на разрешителното. Поради повишения риск за обществото от притежаването на огнестрелно оръжие за лични /граждански/ цели законодателят е предвидил срок на разрешенията за тези дейности и възможност за упражняване на контрол относно предпоставките, които следва да бъдат установени периодично на всеки пет години, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗОБВВПИ.

В случая жалбоподателят обосновава основанието за подновяване на разрешителното му с необходимостта от огнестрелно оръжие с цел самоотбрана. В тази връзка следва да се отбележи, че константно в съдебната практика по отношение приложението на ЗОБВВПИ се приема, че в тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелно оръжие. По аргумент от чл. 170, ал. 2 от АПК жалбоподателят е следвало да докаже, че са били налице условията за удовлетворяване на искането му, т.е. за издаване на благоприятен за него акт. Доказването на заявената необходимост от придобиване на оръжие е пълно и главно, а непровеждането му сочи, че мотивираният с липсата ѝ отказ за издаване на разрешение е законосъобразен. Органът преценява наличието на необходимостта от притежаване на оръжие за самоотбрана на основата на твърденията на заявителя, като взема предвид и данните, които са събрани в хода на административното производство, но не е длъжен да издирва конкретните причини, които са го мотивирали. В посочения смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд, която е обективирана в Решение № 11358 от 24.07.2019 година, постановено по адм. дело № 10010/2018 година.

Видно от представените писмени доказателства като част от административната преписка и изложените от А. твърдения в хода на съдебното производство, той обосновава необходимостта от получаване на разрешение, на първо място, с факти от професионалния си опит, а именно – служба в Българската армия, при която не е имал провинения или дисциплинарни наказания, отговарял е за материални ценности, поради което счита, че към него може да има определено отношение от неконкретизирани лица. Не уточнява какво точно отношение и от кои лица е източник на заплахата за него, нито твърди, че са се реализирали ситуации, които са довели до този извод. Липсват каквито и да са твърдения, че спрямо него са отправяни заплахи или че са извършвани посегателства срещу личността или имуществото му. На следващо място, твърденията пред съда, че оръжието му е необходимо с оглед извършвана от съпругата му търговска дейност не представляват основание, което обосновава необходимостта от самоотбрана и то именно чрез притежаване на

огнестрелно оръжие. От представените чрез административната преписка писмени доказателства по никакъв начин не се доказва наличието на конкретна и потенциална опасност за живота и здравето на жалбоподателя или на неговото семейство. Пренасянето на големи суми пари и ценности във връзка с осъществяването от страна на заявителя занятие само по себе си не е и не може да бъде основание за придобиване и носене на оръжие за самоотбрана /в горния смисъл е Решение № 3992 от 31.03.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8056/2016 г., VII отд./. Физическите лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси само за граждански цели, както са посочени в чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ. Те не могат да придобиват оръжие за служебни цели, тъй като такива цели имат само физическите и юридически лица, регистрирани като търговци и извършващи съответната търговска дейност или дейност, която изисква да бъде водена по търговски начин. В случая жалбоподателят не твърди да извършва търговска дейност, поради което няма основание за получаване на разрешение за придобиване, носене и употреба на огнестрелно оръжие на това основание.

В оспорвания акт не са изложени мотиви, че заявителят представлява опасност за обществото поради личността си, такава съществува поради самата характеристика на огнестрелните оръжия и потенциала да увреждат човешкото здраве и живот. Поради това са неоснователни възраженията му във връзка с личността му и професионалния му опит, включително липсата на провинения и данни, че застрашава обществения интерес.

Без правно значение за законосъобразността на оспорения акт е фактът, че на жалбоподателя е било вече издавано разрешение за носене и съхраняване на огнестрелно оръжие, както и че отговаря на останалите изисквания на чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ. При всяко сезиране с искане за продължаване на срока на разрешителното административният орган е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните /чл. 58, ал. 1, т. 1 – 9 от ЗОБВВПИ/ и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона. Притежаването и възможността за употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на повишена опасност за обществото и законодателят е поставил възможността за упражняването ѝ в зависимост от определени предпоставки, наличието на които следва да се установява както при първоначално издаване на разрешение, така и периодично за подновяването му. Не съществува законово задължение за органа при веднъж издадено разрешение задължително да продължава срока му на действие.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав намира за правилен и законосъобразен извода на административния орган, с който е отказано издаването на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие на жалбоподателя.

По разноските в производството:

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за процесуално представителство в размер на 100 лв. предвид фактическата и правна сложност на делото и броя проведени съдебни заседания, на които е представляван от юриконсулт, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 3 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд София-град, Трето отделение, 70-ти с-в

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. А., ЕГН [ЕГН], [населено място], срещу Заповед № 3384з-123/16.02.2022 г. на началника на 09 РУ – СДВР за отказ за продължаване на

срока на валидност на издадено разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие - пистолет марка „М.“, кал. 9x18 с № КО201020, с цел самоохрана.

ОСЪЖДА М. П. А., ЕГН [ЕГН], [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], сумата от 100 /сто/ лева за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: